

UĞUR'UN ATEŞİ

Huzeyme Yeşim
KOÇAK

Sanat, edebiyat yüklü, hoş bir gündü başlanan. Yazarlar Evi'nde, sanat eleştirmeni, konuk yazar konuşuyordu.

“Sanat Edebiyat Bizim Neyimize” derken bağlanıp, saplanıp kaldığımız nice kelimeyi de zihnimizde vuruşturuyordu.

Acı haber, etkili konuşmasının sonunda; tarafından verildi. Hastaneden kötü haber gelmiş, Yazarlar Evi çalışanı Uğur, günlerce can çekiştikten sonra vefat etmişti.

Zihinler birden ateşten kelimelere çevrildi. Alevden giysiler, ateşten gömlek ve sonu ateş olan cürümler.

Böyle zamanlarda insan önce şaşalar, anlamaya, parçaları birleştirmeye çalışır. Ölümü gencecik bir insana katiyetle yakıştıramaz.

Gönlüne bir ağı çöktü. Onun uzun, upuzun, narin mahcup görüntüsü gözüne doldu.

Durdu, gözyaşları enselenmek üzereydi. Kalabalıkta ağlamayı sevmezdi. Bir sürü yoruma sebep olur. Nafile izahat çabası, sıkıntınız artardı.

Yalnızlığınız, acınız daha ziyade, çoğalır, içinize batardı.

Kim bilir durum, üstü örtük bir kibrin nice mazeretlerinden biriydi belki de.

Uğur ve başa ilmek gibi dolanan, meşum, mükedder kelimeler.

Bazı kelimeler, hayat, bu denli alevli, hazin miydi? Kelimelerin hararetini tekrar duyuyor, sanki hayata yeniden uyanıyordu.

Birden şahsını ve yaptığı işi çok fuzulî buldu. Suçlu, fevkalâde ziyankâr, mücrim. İtham zinciri:

Sen iri iri lâflarla vatani ve edebiyatı kurtarıırken. Sen Amazon sahillerinde, kumda oynarken.....

Yaptıkları iş, âlemi felâha çıkarıcı tumturaklı kelimeler, bazen fildişi kulelerdeki som cümleler, en yakınımızdakilere bile uzanamıyor, kalplere temas etmiyor muydu?

“Zeytin az yağlı, lezzetsiz çıktı; yanlış yazılan isminin sıkıntısı (üstelik bazı adlar, hepten kaybolur uçarken); yeni çalışmana yine oturamadın” Gündemi. Bir alay saçma sapan şey.

Hayatta unuttuğu, ihmal ettiği, gözünü kapadığı hususlar. Deveküşü, kedi papağan kimlikleri. İnsaniyeti(ni)n öl(ç)ümü. Çaresizlik ve acizyet.

Söz(cük)lerden çıkan sonuçsa, yüzleşmeydi.

Soyadını bile, bir şimşek çakışıyla sonradan hatırlamıştı. Arkasından onunla ilgili bölük pürçük hatıralar dolmuştu.

Mesela Niğde gezisini hiç unutamamıştı. Uğur, yeni evliydi, eşiyile geziye katılmıştı. Kendine özel bir ihtimam gösterdiği hemen belli oluyordu.

Jöleli saçları, dimdik duruyordu. Belki hayatta dimdik, sağlam kalamadığından. Hıçkırık... Yüzüne hiç yakışmamıştı.

O kadar çocuksu, naif ve kırılğandı ki. Akabinde yazar kadınlarla birlikte fotoğraf çekti. Belki de sayılı dakikalarda mutluydu. Geri kalanda, hep bunalımdaydı.

“Sen hiç üzülme, duygusal cümlelerimize takılıp merak etme Uğur!

Afur tafur gezeceğiz yine. Süslü kelimeler üzerimize yapışacak. Savunma, koruma alanlarımız yine bulunacak. Birileri şahsına dahi hayrı olmadığından başka, timsah gözyaşlarıyla tekrar ağlayacak. Dünya hepimizi gene kandıracak.”

Uğurcuk, bir garip çiçek. Kısacık hayatıyla, açmadan solan tomurcuk. Cek cak cek cak, çecek.

Eski Yazarlar Evi geride kaldı. Onunla ilgili anılar, bazen hüznün yumağını büyütecek.

Yeni binada tam, neşeli bir çayı yudumlarken, od kokulu bir rüzgârla ansızın yüreğine adı düşecek, **bir çıkmak alevi** kalbini baştan aşağı **kapkara** deşecek; cılız, uzun ama yenik bir beden direnemeyip, utangaç, toprağa devrilecek. Ve “YEL” gibi hızla geçecek gidecek.

Çaylar, toprak kanayacak. Bir acı kahveye, bir maskara sigaraya, nişansız **dumanlı ismi** arkadaş çıkacak.

İdamlık, perişan kelimeler, günahkâr boynunu büküyor. Neye yarar ki.

Sanat Bizim Neyimize.

Birkaç damla, aptal işe yaramaz, serseri yaş, gözlerinden süzülüyor. Biriktir ve derhal tuvaleti yıka!

Eşi soruyor:

“Nerdesin? Zifiri Karanlıkta neden oturuyorsun, ne yapıyorsun?”

“Hiiiç” diyor. “Edebiyat yapıyorum. Tam zamanı!”

Elinde ateşten, yakan kitaplar. İtfaiyeci nerede?

Kelimeler kimseyi boğmasın diye dua ediyor. Kelimeler hem kurtarıcı, hem katil, hem fail.

Sessizlik... Dalda h(isli) bir kuş, Uğurcuk... Uğurcuk ötüyor.

Yükseklerden kelime devşirsek, üflesek üfürsek; Kaknüs kuşu gibi, küllerinden doğar mı? Sade ten değil, ruhlar da yanar mı?

Kelimelerin Allah’a ve kadere teslimiyeti. “Ömür” kelimesindeki sayılı, sayısız nefesler. Kelimeler yıkar da yunar da. Rıza da bir kelime.

Bir ölüyle söyleşme, Uğurla halleşme. Böyle işte!

“İyi ki öldün kuzucuğum; bak ne güzel seninle ve sayende, Sanattan(!) ve edebiyattan(!) konuşuyoruz.”

Uğur’un yazdığı kitap, **ateşten** miydi?